

РЕШЕНИЕ

№ 520

Гр. Перник, 15.07.2014 година.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд Перник, в публично съдебно заседание проведено на двадесет и трети юни през две хиляди и четиринадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Ивайло Иванов

при съдебния – секретар В.Х., като разгледа докладваното от съдия Иванов административно дело № 264 по описа на съда за 2014 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) (отм., бр. 53 от 27.06.2014 г.), във вр. с чл. 19, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по жалба на И.Р.В. ***,
със съдебен адрес: гр. Бургас, ул. „*****“, чрез адвокат А.С., против Заповед № Л-13319 от 06.12.2013 година на главния директор на главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГД „ИН“) при Министерство на правосъдието (МП). С обжалваната заповед на И.Р.В. на длъжност директор на Медицински център в затвора в гр. Бургас – I категория, за нарушаване на служебната дисциплина поради неизпълнение на преките служебни задължения, вменени му с длъжностна характеристика е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца.

Жалбоподателят твърди, че оспорената заповед е неправилна и незаконосъобразна, като издадена при съществено нарушение на процесуалните правила, в противоречие с материалноправни разпоредби и целта на закона. Заявява, че в процесната заповед не е отразено какво е конкретно извършеното дисциплинарно нарушение, тъй като посочените текстове на чл. 224, ал. 1 и 2 от ЗМВР (отм., бр. 53 от 27.06.2014 г.) са прекалено общи и недостатъчни за отразяване на основанията за налагане на наказание. Заявява, че в заповедта липсва точно посочване кое точно дисциплинарно нарушение по чл. 224, ал. 2 от ЗМВР (отм., бр. 53 от 27.06.2014 г.) е извършено, както и липсва посочена разпоредба от конкретен нормативен акт, която да вменява определени и неизпълнени от наказаното лице задължения, което на свой ред било равнозначно на липса на основен реквизит на заповедта, а именно – нарушена от дисциплинарно наказаното лице разпоредба, с което на свой ред правото на защита било съществено ограничено. В жалбата се твърди, че наказващият

дисциплинарно орган в оспорената заповед не е конкретизирал и какво точно е извършил или не е извършил наказаният служител. Жалбоподателят излага доводи и относно липса на конкретика при описание на деянието и непосочване на правилото, сметено от наказващия орган за нарушено, което на свой ред препятствало възможността за преценка на неговата противоправност и виновност на същото. Жалбоподателят оспорва и редовността на проведената административна процедура, като твърди, че същата е протекла при съществени процесуални нарушения касателно срока реализиране на дисциплинарна отговорност, предвид правилото на чл. 225, ал. 1 от ЗМВР (отм., бр. 53 от 27.06.2014 г.), тъй като в издадената заповед липсвало установяване на началния момент, в който дисциплинарното нарушение е открито. Жалбоподателят твърди, че заповедта е издадена извън двумесечния срок по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР (отм., бр. 53 от 27.06.2014 г.). Наказаното лице, без да сочи съображения заявява, че производство за налагане на дисциплинарно наказание не е следвало да бъде образувано, респективно същото е следвало да бъде прекратено. Сочи без аргументи и че заповедта била несъответна на целта на закона, както и че при издаването и административният орган не се би водил от принципа на съразмерност, заложен в чл. 6 на АПК. На основание така изложените в жалбата пространни аргументи се иска отмяна на обжалваната заповед като незаконосъобразен административен акт. Пред съда жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата, главния директор на главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при министерство на вътрешните работи, пред съда не се представлява. В писмени бележки, депозирани пред съда посредством процесуален представител юрисконсулт София Питова, излага доводи срещу жалбата и моли съда да отхвърли същата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд Перник, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), във връзка с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 10.10.2013 година в МП с вх. №16591 и на 15.10.2013 година в ГД „ИН“ с вх. № 16895 е постъпила докладна записка от медицински фелдшери в МЦ при затвора в гр. Бургас, в която се съобщава за нередности в практиката на д-р И.В. – директор на МЦ. По повод изложените данни началник сектор Медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода (МОМЛС) дава становище, изх. №11907 от 15.10.2013 година, пред главния директор на ГД „ИН“, с което предлага комисия да извърши проверка на дейността на д-р В. за периода от 05.11.2013 година до 07.11.2013 година.

На 22.10.2013 година със Заповед изх. №Л-9445 главния директор на ГД „ИН“ нарежда комисия да извърши проверка за изясняване на постъпилите данни относно неизпълнение на служебните задължения и пропуски в дейността на д-р В. като директор на МЦ към затвора в

гр. Бургас, за което да бъде изготвена писмена справка. Заповедта е предявена за запознаване на д-р В. на 04.11.2013 година.

На 06.11.2013 година в докладна с изх. № 2336 на Затвора – Бургас към ГД „ИН“, д-р В. дава подробни писмени обяснения на основание чл. 229, ал. 1 от ЗМВР (отм., бр. 53 от 27.06.2014 година) на зададените му във връзка с извършваната проверка въпроси.

С писмена справка с рег. № 13115 от 12.11.2013 година по описа на ГД „ИН“, изготвена във връзка с извършената проверка за изясняване на постъпили данни за извършени нарушения от д-р И.В. – директор на МЦ към затвора – Бургас, в изпълнение на заповед №Л-9445 от 22.10.2013 година, комисията извършила проверката установила, че д-р В. не е изпълнявал преките си задължения, вменени му с длъжностна характеристика. По повод извършената проверка в справката е установено и отразено, че: **1.** в нарушение на т. 1 от раздел V „Преки задължения“ от длъжностна характеристика за длъжността „Директор на медицински център в затвор“, утвърдена на 23.12.2012 г. и връчена на служителя на 18.05.2013 г., д-р В. не е създал стройна и гъвкава организация на работа посредством редовно планиране на задачите, системна отчетност и непрекъснат контрол; не е провеждал кратки всекидневни или седмични сутрешни оперативки за обсъждане на извършената дейност и организиране и разпределение на служебните задължения на медицинските специалисти; не е извършвал визитация на пациентите, настанени за краткотрайно лечение на МЦ; не е носел работно облекло; **2.** в нарушение на чл. 13, ал. 1, т. 4 от Правилник за организацията на дейността и вътрешния ред в МЦ при затвора в Бургас, д-р В. не е изготвил седмичен график за амбулаторен прием в МЦ, както и е работил по утвърден стар седмичен график за амбулаторен прием на лишени от свобода; **3.** в нарушение на чл. 13, ал. 2 от Наредба №2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода д-р В. не регистрира амбулаторния преглед на лишените от свобода в амбулаторна книга, в която се записват имената на пациента, диагнозата с латинско наименование на заболяването и предписаното лечение. **4.** спешният шкаф за медикаменти е превърнат в шкаф за съхранение на психотропни медикаменти на лишените от свобода, които се получават отвън, като шкафът не се заключва. Липсва списък на задължителните лекарства и консумативи за обзавеждане на лекарски кабинети и спешни шкафове на лечебните заведения в извънболничната помощ и спешна чанта на общопрактикуващия лекар, като на практика липсва обзаведен спешен шкаф с необходимите животоспасяващи документи; **5.** д-р В. не е предприел действия за осигуряване на формуляри за предписване на зелени и жълти рецептурни бланки от Регионална здравна инспекция в гр. Бургас; **6.** в нарушение на чл. 35, т. 1 от Закона за здравното осигуряване (ЗЗО) д-р В. е издал направление на лице с прекъснати здравноосигурителни права; **7.** д-р В. не е спазвал заповед №Л-4111 от 31.05.2012 година на главния директор на ГД „ИН“ за забрана тютюнопушенето във всички закрити обществени места, включително в помещенията с обособени работни места, както и в помещенията към тях

със спомагателно и обслужващо предназначение; **8.** от назначаването му, до момента на проверката д-р В. ходи без работно облекло; **9.** в нарушение на разпорежданията, дадени с Окръжно писмо рег.№3884 от 05.04.2013 година на ВНД главен директор на ГД „ИН“, д-р В. е допуснал лишен от свобода, назначен за санитар в МЦ, да раздава лекарства на други лица, лишени от свобода; **10.** в нарушение на т. 13 от длъжностната си характеристика – „Организира и контролира санитарно-хигиенната дейност в затвора“, д-р В. е настанил санитаря в самостоятелна стая в МЦ, като същевременно само в едно помещение за краткотрайно лечение (стационар) са настанени 9 (девет) лица, лишени от свобода, а битовите условия в това помещение са с лоша хигиена и влошени условия на живот, с което се създава риск за здравето на лишените от свобода; **11.** не е осигурил ред в придвижването на лишените от свобода, записани за преглед в МЦ по график, като последните се разхождат в коридора, създават хаос, пречат на медицинските специалисти, като се създават и условия за осъществяване на нерегламентирани контакти между лишените от свобода, за което д-р В. не е уведомил директора на затвора в гр. Бургас за предприемане на необходимите мерки.

По повод така установеното комисията е предложила на главния директор на ГД „ИН“, на директора на МЦ при затвора в гр. Бургас д-р В. да бъде потърсена дисциплинарна отговорност за неизпълнение на служебните задължения съгласно чл. 227, ал. 1, т. 11 от Правилника за прилагане на ЗМВР (ППЗМВР) посредством налагане на дисциплинарно наказание „Порицание“ по чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР (отм., ДВ бр. 53 от 27.06.2014 г.) за срок от 6 (шест) месеца.

Като резултат от проведеното дисциплинарно производство, с оспорената заповед №Л-13319 от 06.12.2013 година, главният директор на ГД „ИН“, на основание чл. 13, ал. 2, т. 9, предл. 2 и чл. 19, ал. 2 от ЗИНЗС във вр. с чл. 224, ал. 1 и ал. 2, т. 2 и чл. 226, ал. 1, т. 3 от ЗМВР (отм., бр. 53 от 27.06.2014 г.) във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 и ал. 2 от ППЗМВР налага на старши инспектор д-р И.Р.В. – директор на медицински център в затвора в гр. Бургас дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца, за нарушаване на служебната дисциплина поради неизпълнение на преките му служебни задължения, вменени му с длъжностна характеристика. Наказващият орган е мотивирал заповедта си и като е посочил, че неизпълнението на служебните задължения от страна на д-р В. е довело до липса на комуникация и създадена екипност при работата на медицинските специалисти, без да са създадени ясни правила и процедури за изпълнение, липса на колегиалност и лоялност и трайно нарушен микроклимат, нормален тон на взаимоотношения и уважение, като е допуснато тези отношения да станат достояние на лишените от свобода, с което и авторитетът на колектива в МЦ е трайно дискредитиран пред ръководството и администрацията на затвора, както и пред лишените от свобода.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на Административен съд Перник, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения

индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна, имаща правен интерес да оспори същата, като неин адресат, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – главен директор на ГД „ИН“ към МП – чл. 13, ал. 2, т. 9 от ЗИНЗС.

Заповедта е издадена в предписаната от закона форма – мотивирана писмена заповед съгласно чл. 246, ал. 1 от ППЗМВР, като същата съдържа всички изискващи се от посочената норма реквизити, а именно извършител; място, време и обстоятелства, при които нарушението е извършено; разпоредбите, които са нарушени; доказателствата, въз основа на които то е установено; правно основание и наказанието, което се налага; срок на наказанието; пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. В тази връзка без основание са доводите на жалбоподателя за липса на посочване в оспорената заповед на нарушените законови разпоредби, както и на доказателствата, послужили за установяване на нарушенията. Твърдението, че в заповедта като нарушена е вписана единствено нормата на чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР (отм.) е неоснователно. Изрично в обстоятелствената част на заповедта е отбелязано кои от служебните си задължения д-р В. не е изпълнил или системно не е изпълнявал, като съответно на всяко от установените множество нарушения е посочена и неговата правна обосновка включително и посредством посочване на нормите на чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР и чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР.

При провеждане на дисциплинарното производство не са нарушени административнопроизводствените правила по отношение на жалбоподателя, като е протекло без накърняване на процесуалните му права и правото на защита. Административният орган е извършил правилна правна квалификация на установените обстоятелства и по отношение на доказаните в хода на дисциплинарното производство факти е приложил съответстващата им правна норма, с която е определено по вид и тежест дисциплинарното наказание.

Дисциплинарно наказващият орган е приел писмените обяснения дадени от настоящия жалбоподател, преди да му наложи наказанието. При разглеждане на делото настоящия съдебен състав приема, че изискването на чл. 229 от ЗМВР за изслушване или приемане на писмени обяснения от служителя от дисциплинарно наказващия орган, е спазено, тъй като същият се е запознал с обясненията на наказания. Дадените писмени обяснения на д-р И.Р.В. са обяснения по смисъла на чл. 229, ал. 1 от ЗМВР и са дадени пред дисциплинарно-разследващия орган във връзка с вменените нарушения на служебната дисциплина.

Без основание е твърдението на жалбоподателя, че оспорената в настоящото производство заповед е издадена извън срока по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР (отм., бр. 53 от 27.06.2014 година.) за реализиране на дисциплинарна отговорност. Сочената от жалбоподателя за дата на

издаване на спорната заповед – 07.10.2013 година, не кореспондира с данните в нито един от документите, съдържащи се в приложената административна преписка и събраните във връзка със спора доказателства. Дисциплинарно наказващият орган е процедира и приключил производството с издаване на спорния административен акт в рамките на двумесечния срок от откриване на нарушенията, които съгласно разпоредбата на чл. 223, ал. 1 във връзка с ал. 2 от ППЗМВР следва да се считат открити към датата на входиране в документалния поток на ГД „ИН“ на писмената справка и материалите от дисциплинарното производство относно резултатите от извършената проверка. Именно на 12.11.2013 година дисциплинарно наказващият орган е установил извършените нарушения и самоличността на нарушителя, като заповедта е издадена на 06.12.2013 година, т. е. в срока по чл. 225, ал. 1 от ЗМВР.

Съдът не приема тезата на жалбоподателя, въпреки нескрепена с посочени основания, че дисциплинарно наказващият орган не е следвало да образува дисциплинарно производство, респективно, че е следвало да прекрати образуването на основание чл. 235, ал. 1, т. 1 от ППЗМВР. Безспорно е, предвид доказателствата по делото, че д-р В., като директор на медицински център затвора – Бургас, е извършил множество дисциплинарни нарушения неизпълнявайки служебните си задължения. В оспорената заповед на главния директор на ГД „ИН“ детайлно са конкретизирани нарушенията на служебната дисциплина, описани по-горе, за които е ангажирана дисциплинарна отговорност на жалбоподателя. Установеното кореспондира с посочените в мотивите на заповедта като нарушения: длъжностна характеристика за длъжността „Директор на медицински център в затвор“, Наредба №2 от 22.03.2010 г. за условията и реда за медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода, ЗЗО, заповед №Л-4111 от 31.05.2012 г. на главен директор на ГД „ИН“, Заповед №3884 от 05.04.2013 г. на главен директор на ГД „ИН“, Правилник за организацията, дейността и вътрешния ред при затвора – Бургас. Поради горното съдът приема, че поведението на жалбоподателя правилно е квалифицирано като нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 2 от ЗМВР (отм., бр. 53 от 27.06.2014 година), във връзка с чл. 227, ал. 1, т. 11 от ППЗМВР, а именно неизпълнение на служебните задължения и заповеди, за което правилно и съответно е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца.

С оглед на гореизложеното и по повод извършената проверка по реда на чл. 168 от АПК, настоящия съдебен състав приема, че не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК, с оглед на което жалбата следва да се отхвърли.

Относно разноските:

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на разноски, съдът намира, че оспорващият следва да заплати на ГД „ИН“ към МП направените във връзка със спора разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер, съобразен с минималното възнаграждение за един адвокат съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1

от 9.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 400 (четиристотин) лева.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК настоящия съдебен състав при Административен съд - Перник

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И.Р.В. ***, със съдебен адрес: *****4, чрез адвокат А.С., срещу заповед №Л-13319 от 06.12.2013 година на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с която на старши инспектор д-р И.Р.В. – директор на медицински център в затвора в гр. Бургас – I категория, на основание чл. 13, ал. 2, т. 9, предл. 2 и чл. 19, ал. 2 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража във вр. с чл. 224, ал. 1 и ал. 2, т. 2 и чл. 226, ал. 1, т. 3 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР) (отм., бр. 53 от 27.06.2014 г.) във вр. с чл. 227, ал. 1, т. 11 и ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗМВР, е наложено дисциплинарно наказание „Порицание“ за срок от 6 (шест) месеца.

ОСЪЖДА И.Р.В.,***, със съдебен адрес: гр. Бургас, ***** 4, чрез адвокат А.С., да заплати в полза на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието сумата от 400 (четиристотин) лева, представляващи направени от ответника по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: /п/